

14. Рішення Ульяновського районного суду Кіровоградської області від 03.06.2015 у справі № 402/633/15-ц [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/46093853>
15. Рішення Кіцманського районного суду Чернівецької області від 22.01.2016 у справі № 718/2527/15-ц [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/55233328>
16. Рішення Новосанжарського районного суду Полтавської області від 28.09.2015 у справі № 542/893/15-ц [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/53341600>
17. Рішення Ульяновського районного суду Кіровоградської області від 04.05.2016 у справі № 402/355/16-ц [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/57501628>
18. Гузь Л. Є. Практика застосування спадкового права в судовій та нотаріальній діяльності / Л. Є. Гузь. – Х. : Право, 2015. – 888 с.
19. Буркацький Л. К. Спадкове право України: теорія, коментарі, практика, зразки заяв: навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / Л. К. Буркацький. – К. : Вид. Дім «Ін Юре», 2008. – 384 с.
20. Рішення апеляційного суду Чернівецької області від 09.03.2016 у справі № 718/2527/15 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/56365304>.

Кухарев Александр Евгеньевич

ПРОЦЕССУАЛЬНЫЕ АСПЕКТЫ ПРИЗНАНИЯ НАСЛЕДСТВА ВЫМОРОЧНЫМ

Статья посвящена исследованию процессуальных особенностей рассмотрения судами дел о признании наследства выморочным. Определяются основания приобретения территориальной громадой права собственности на выморочное имущество. Отдельное внимание уделяется осуществлению наследником права на истребование имущества, признанного выморочным, или его денежной компенсации, у территориальной громады.

Ключевые слова: *особое производство, выморочное имущество, наследство, наследодатель, наследник*

Kukharyev Alexander

PROCEDURAL ASPECTS OF RECOGNITION OF THE INHERITANCE AS ESCHEATED

The paper is devoted to clarifying the procedural peculiarities of the legal cases on recognition of the inheritance as escheated. The reasons of gaining the ownership rights by the local community for the escheated property defined. A special attention paid to the execution of the right of the heir for recovery of the property, recognized as escheated or getting the monetary compensation from the local community.

Keywords: *special procedure, escheated property, inheritance, testator, heir*

Сеник Світлана Василівна,

кандидат юридичних наук, доцент
доцент кафедри цивільного права та процесу
Львівського національного університету
імені Івана Франка

УДК 347.951.3

ОКРЕМА УХВАЛА ЯК ОДНА З ФОРМ СУДОВОГО АКТА В ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ

У статті розкриваються основні аспекти постановлення окремих ухвал суду в цивільному процесі. Запропоновано авторське визначення поняття «окрема ухвала суду». Критикуються положення ст. 211 ЦПК України в частині встановлення для суду права, а не обов'язку встановлення окремої ухвали. Визначаються правові наслідки набрання окремою ухвалою законної сили.

Ключові слова: *суд, судовий акт, порушення закону, окрема ухвала, виконання окремої ухвали.*

Відповідно до ч. 1 ст. 211 ЦПК України суд, виявивши під час розгляду справи порушення закону і встановивши причини та умови, що сприяли вчиненню порушення, може постановити окрему ухвалу і направити її відповідним особам чи органам для вжиття заходів щодо усунення цих причин та умов. Таким чином, суду надається право реагувати на порушення закону не тільки учасниками цивільної справи,

але й будь-якими суб'єктами, які до них не належать. Форма реагування – окрема ухвала суду. Окремі ухвали стосуються вирішення питань, які виходять за межі пред'явлених вимог, але пов'язаних з ними та спрямовані на усунення виявлених судом в процесі розгляду справи порушень закону.

Виходячи з положень нині чинного процесуального законодавства, окрема ухвала

може бути постановлена в різних видах судочинства: в цивільному, господарському, адміністративному.

Як вказує Шиманович О.М., «окрема ухвала істотно відрізняється від інших ухвал суду першої інстанції, в яких обговорюються матеріальні й процесуальні права сторін й інших осіб, які беруть участь у справі. Окрема ухвала не впливає на розвиток і результат процесу і не стосується питань, що безпосередньо стосуються до розгляду справи» [1, С. 100].

У доктринальних джерела пропонуються різні підходи до розуміння поняття «окрема ухвала». Так, стверджується, що «окрема ухвала є процесуальним засобом судового впливу на виявлені під час судового розгляду порушення законності, а також причини та умови, що цьому сприяли» [2, С. 461]. Івасин О.Р. вважає, що «окрема ухвала суду — це процесуальний спосіб судового впливу (контролю) на виявлені під час судового розгляду та ухвалення судового рішення порушення закону [3, С. 155].

На думку представників судової влади, «окрема ухвала — це вид рішення, яким суд реагує на виявлені під час розгляду справи причини та умови, що сприяли вчиненню порушення» [4]; «окрема ухвала є формою профілактичного впливу судів на правопорушення» [5].

Кожне із зазначених вище визначень в тій чи іншій мірі розкриває суть та значення окремої ухвали як форми судового акта. Узгаляючи доктринальні підходи щодо визначення поняття «окрема ухвала» та практику застосування положень ст. 211 ЦПК України, вважаємо, що — це форма судового акта, яким суд реагує на виявлені під час судового розгляду справи порушення закону і встановлені причини та умови, що сприяли вчиненню порушення, шляхом встановлення обов'язку для відповідних осіб чи органів з метою вжиття заходів щодо усунення цих причин та умов.

Зазначимо, що окрема ухвала не є заходом процесуального примусу в розумінні положень Глави 9 Розділу I ЦПК України.

Неправильним, на нашу думку, є підхід законодавця щодо можливості судді постановити окрему ухвалу. Так, виходячи зі змісту ст. 211 ЦПК України, суд *може* постановити окрему ухвалу. З цього приводу С. Чванкін зазначає, що «порівняно невелика кількість постановлення окремих ухвал пояснюється тим, що суд має право, але не зобов'язаний постановляти окрему ухвалу. Проте, виходячи з особливого статусу суду в системі органів, що забезпечують правовий порядок у державі, він зобов'язаний реагувати на випадки очевидних, умисних або системних порушень закону» [4]. Така позиція, звичайно, правильна, але на даний час надієва, оскільки суд, виконуючи свої посадові обов'язки під час судової процедури, керується виключно законом, а у цьому випадку закон каже, що суд має право, а не зобов'язаний. Тобто, виявивши порушення закону, суд може й проігнорувати їх та не постановляти окремої ухвали. Така

правова регламентація не сприяє дії принципу незалежності судді, а, навпаки, робить суддю заручником можливих зовнішніх впливів.

Вважаємо, підхід до цього питання повинен бути комплексним та базуватись на трьох основних акцентах: для чого створені суди, з якою метою заінтересована особа звертається до суду та що є основним завданням суду. Як визначено у ст. 2 нині чинного Закону України «Про судоустрій і статус суддів», суд, здійснюючи правосуддя на засадах верховенства права, забезпечує кожному право на справедливий суд та повагу до інших прав і свобод, гарантованих Конституцією і законами України, а також міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. У ч. 2 ст. 1 зазначеного Закону вказується, що судову владу реалізують професійні судді та, у визначених законом випадках, народні засідателі і присяжні шляхом здійснення правосуддя в рамках відповідних судових процедур. Крім цього, ст. 7 Закону гарантує кожному право на справедливий суд. До слова, законодавство про судоустрій та статус суддів вже не раз проходило процедуру «очищення та редагування», проте ці норми залишаються незмінними у всіх його редакціях (єдине, що у новій редакції Закону, яка набере чинності 30 вересня 2016 року, не передбачено участі у судовому процесі народних засідателів).

У свою чергу, відповідно до ч.1 ст. 3 ЦПК України кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до суду за захистом своїх порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів а у ст. 1 ЦПК України зазначено, що завданням цивільного судочинства є справедливий, неупереджений та своєчасний розгляд і вирішення цивільних справ з метою захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб, інтересів держави.

Отже, завдання суду як органу судової влади — це забезпечення кожному заінтересованому суб'єкту захисту його прав, свобод та інтересів. І для того, щоб цей захист був повним та дієвим, у разі виявлення під час здійснення процедури судового розгляду порушень закону, на нашу думку, суд *зобов'язаний*, а не має право, реагувати на такі порушення шляхом постановлення окремої ухвали. Адже, хіба може йти мова про справедливий суд та реальний захист, якщо судом виявлені порушення закону, але він на них не реагує. У зв'язку з цим, пропонуємо внести зміни до положень ст. 211 ЦПК України, якими передбачити обов'язок суду постановляти окрему ухвалу у разі виявлення під час розгляду справи порушення закону і встановлення причин та умов, що сприяли вчиненню порушення.

Ініціатором постановлення окремої ухвали є суд. Проте, відповідно до ч. 1 ст. 27 ЦПК України особа, яка бере участь у справі, має право подавати свої доводи, міркування щодо

питань, які виникають під час судового розгляду, а, отже, керуючись цією нормою, особа, яка бере участь у справі, має право звернути увагу суду на наявність порушення закону з боку відповідного суб'єкта та подати клопотання про необхідність постановлення судом окремої ухвали.

Підставою для постановлення окремої ухвали є виявлення судом під час розгляду справи порушення закону і встановлення причин та умов, що сприяли вчиненню порушення. Окрема ухвала може бути постановлена, якщо під час розгляду виявлено ознаки складу правопорушення. Його юридична кваліфікація не наводиться, однак, як правило, в окремій ухвалі зазначається, елементи якого складу правопорушення слід перевірити. Причини та умови, що сприяли вчиненню порушення, можуть полягати в неналежному виконанні посадовими особами обов'язків, недотриманні строків розгляду звернень тощо [4].

Найчастіше такі ухвали постановляються на стадії судового розгляду. Проте, якщо з урахуванням характеру виявлених фактів є необхідність у прийнятті невідкладних мір до їх усунення (наприклад, знаходження малолітньої дитини без догляду, небезпечний для життя людей стан будинку тощо), окрема ухвала може бути постановлена і на попередніх стадіях цивільного процесу.

Системний аналіз положень ЦПК України дає можливість зробити висновок, що окрема ухвала може бути постановлена судом першої інстанції, апеляційним та касаційними судами (ст.ст. 211, 320, 350). ЦПК України не передбачає постановлення окремої ухвали Верховним Судом України.

Крім цього, керуючись ст. 320 ЦПК України, апеляційний суд може постановити окрему ухвалу, в якій зазначити порушення норм права і помилки, допущені судом першої інстанції, які не є підставою для скасування рішення чи ухвали суду першої інстанції. Відповідно до правової позиції Верховного Суду України, викладеної у п. 22 постанови Пленуму «Про судову практику розгляду цивільних справ в апеляційному порядку» від 24 жовтня 2008 року, окремі ухвали про допущені судом першої інстанції порушення норм права і помилки направляються для їх усунення та з метою запобігання їх виникненню (залежно від характеру та кількості) до суду першої інстанції чи суддів, які розглядали справу, або до відповідної кваліфікаційної комісії суддів. Тобто, правовими підставами постановлення окремої ухвали є виявлені під час розгляду справи порушення матеріального або процесуального права, встановлення причин та умов, що сприяли вчиненню таких порушень.

Так, *апеляційним судом Черкаської області в ході розгляду справи було встановлено, що ухвалою апеляційного суду Черкаської області від 27 серпня 2014 року скасовано ухвалу Черкаського районного суду від 18 липня 2014 року про залишення без розгляду зустрічного позову ОСОБА_9, та направлено справу до суду першої інстанції для продов-*

ження розгляду. Водночас, рішенням апеляційного суду Черкаської області від 27 серпня 2014 року скасовано рішення Черкаського районного суду від 18 липня 2014 року та ухвалено нове рішення, яким відмовлено в задоволенні позову ОСОБА_10 до ОСОБА_9 про визначення місця проживання дітей.

*З матеріалів справи вбачається, що 02.09.2014 року (а.с.171) апеляційний суд Черкаської області надіслав дану цивільну справу до Черкаського районного суду Черкаської області, яка була отримана 03.09.2014 року. Разом з тим, вбачається, що лише 01.10.2015 року, **через 1 рік і 1 місяць**, справа була внесена до системи автоматизованого розподілу (а.с.172). Зазначене вказує на недотримання вимог щодо внесення справи до системи автоматизованого розподілу та необґрунтованого її не розгляду, протягом розумного строку, і не може бути залишено поза увагою колеґії суддів.*

У зв'язку з цим, колеґія суддів судової палати ухвалила направити окрему ухвалу голові Черкаського районного суду Черкаської області, для усунення причин та умов тривалого не розподілу справи за позовом ОСОБА_8 до ОСОБА_9, третя особа: служба у справах дітей Черкаської РДА, про визначення місця проживання дітей та зустрічним позовом ОСОБА_9 до ОСОБА_10, третя особа: служба у справах дітей Черкаської РДА, про визначення місця проживання дітей [6].

Такими ж повноваженнями наділений і касаційний суд. Згідно ст. 350 ЦПК України суд касаційної інстанції може постановити окрему ухвалу, в якій зазначити порушення норм права і помилки, допущені судом першої або апеляційної інстанції, які не є підставою для скасування їх рішення чи ухвали.

Окрема ухвала постановляється як окремий процесуальний документ окремо від рішення суду. Як правило, окрема ухвала постановляється в нарадчій кімнаті одночасно з ухваленням рішення суду. Проте, як уже зазначалось, окрема ухвала може бути постановлена й раніше. Окрема ухвала має бути підписана суддею (суддями), який розглядає цивільну справу. Зміст цієї ухвали складається з чотирьох частин. У процесуальній літературі звертається увага, що «статтею 211 ЦПК не передбачена спеціальна структура окремої ухвали, тому вона за змістом повинна відповідати ст. 201 ЦПК» [7, С. 141]. Вступна частина має відповідати вимогам п. 1 ч. 1 ст. 210 ЦПК України. В описовій частині вказується суть справи, яка розглядається судом; в мотивувальній – здійснюється виклад обставин, що свідчать про порушення закону, у чому саме полягають встановлені порушення закону, які саме права та конкретно яких суб'єктів порушено, визначається правова кваліфікація правопорушення, ознаки якого виявлені під час розгляду, зазначаються причини та умови, що сприяли вчиненню такого правопорушення. У резолютивній частині мають бути викладені висновки суду про необхідність усунення зазначених порушень, вказівка на необхідність у місячний строк

з дня надходження окремої ухвали повідомити суд про вжиті заходи, попередження про відповідальність за невиконання цього обов'язку, а також строк та порядок набрання ухвалою законної сили та її оскарження.

Зі змісту ст. 211 ЦПК України можна зробити висновок, що текст окремої ухвали не оголошується судом, а лише направляється відповідним особам чи органам для вжиття заходів щодо усунення причини та умов порушення закону. Ними можуть бути органи державної чи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, органи Служби безпеки України, поліції чи прокуратури, керівники організацій, які допустили порушення закону та ін. Відповідні суб'єкти, яким суд надсилає окрему ухвалу, повинні бути наділені повноваженнями, необхідними для вжиття відповідних заходів реагування, зазначених в ухвалі. До прикладу, Заборовський В.В. зазначає, що «правозастосовній практиці судів відомі й випадки, коли суди звертаються до відповідних регіональних кваліфікаційно-дисциплінарних комісій з метою, щоб ті посприяли у забезпеченні якби адвоката в судове засідання. Наприклад, такі випадки містяться в ухвалі про відкладення підготовчого судового засідання у зв'язку з повторною неявкою адвоката, яка була прийнята 3 червня 2013 р. Київським районним судом м. Харків (справа № 640/7361/13-к)». Автор наголошує, що «такі окремі ухвали суду є некоректними, оскільки вони не тільки втручаються у внутрішню діяльність кваліфікаційно-дисциплінарних комісій, а й змушують їх до вчинення дій, які законодавчо не віднесені до їх повноважень» [8, С. 108]. У даному аспекті погоджуємось із позицією С. Чванкіна, що суд не має права у відповідному рішенні визначати конкретні заходи, які слід ужити для усунення причин та умов, що сприяли правопорушенню, оскільки це виходить за межі його компетенції [4].

Копія окремої ухвали повинна бути направлена відповідним особам чи органам для вжиття заходів щодо усунення причини та умов порушення закону. У цьому контексті, вважаємо помилковою позицію, що «правильною є практика, коли після постановлення відповідного рішення його копія надсилається особам, інтересів яких воно стосується, у разі якщо вони не були присутні в засіданні під час проголошення окремої ухвали. І лише в разі відсутності апеляційної скарги протягом 5 днів з дня проголошення ухвали (одержання її копії особою, інтересів яких вона стосується) її надсилають з відміткою про набрання законної сили відповідним органам для реагування [4]. На нашу думку, до суб'єктів, інтересів яких стосується окрема ухвала, належать не тільки суб'єкти правопорушення, але також і органи та особи, які повинні виконати ухвалу. Вважаємо, що органи та особи, які повинні вчинити дії з виконання ухвали, також мають право на її оскарження, а тому окрема ухвала повинна бути видана (надіслана) в порядку та строки, визначені ст. 222 ЦПК України і суб'єкту, який вчинив правопорушення, і суб'єкту, який пови-

нен вчинити дії з виконання окремої ухвали. Крім цього, робимо висновок, що й особи, які беруть участь у справі, на підставі ст. 27 та в порядку ст. 222 ЦПК України мають право одержати копію окремої ухвали суду.

Згідно ч. 2 ст. 211 ЦПК України окрема ухвала може бути оскаржена особами, інтересів яких вона стосується, у загальному порядку, встановленому ЦПК України. Аналізуючи положення ч. 2 ст. 211 ЦПК України та п. 2 ч. 1 ст. 324 ЦПК України, слід зробити висновок, що на даний час така ухвала може бути оскаржена лише в апеляційному порядку. Разом з тим, Верховний Суд України висловив іншу правову позицію у п. 22 постанови Пленуму «Про судову практику розгляду цивільних справ в апеляційному порядку» від 24 жовтня 2008 року, зазначивши, що окрема ухвала апеляційного суду може бути оскаржена в касаційному порядку особами, щодо яких вона постановлена. Проте, оскільки мова йде про особливу форму ухвали суду, а також зважаючи на підстави її постановлення, підтримуємо дану позицію Верховного Суду України та вважаємо підхід законодавця неправильним. На нашу думку, законодавцю слід передбачити як можливий об'єкт касаційного оскарження окрему ухвалу апеляційного суду.

Окрема ухвала набирає законної сили після закінчення строку на її оскарження, а у разі подання апеляційної скарги, якщо її не скасовано, після розгляду справи апеляційним судом.

З аналізу змісту ч. 1 ст. 211 ЦПК України впливає два основних правових наслідки набрання законної сили окремою ухвалою:

1) вона повинна бути виконана протягом одного місяця з дня її надходження до зобов'язаного суб'єкта;

2) про вжиті заходи протягом одного місяця з дня її надходження повинно бути повідомлено суд, який постановив окрему ухвалу.

Слід зауважити, що закон не передбачає форми даного повідомлення, проте, як свідчить практика, такі повідомлення надсилаються до суду у письмовій формі. До прикладу, у проведеному аналізі постановлення окремих ухвал Білопільським районним судом Сумської області встановлено, що ним за рік постановлено дві окремі ухвали в цивільних справах, а саме: 1) окрема ухвала від 21 лютого 2012 року, постановлена суддею Замченко А.О. у цивільній справі № 2-8/12 за позовом ПАТ «УкрСиббанк» до Басова Ігоря Вікторовича про стягнення заборгованості по кредитному договору. У даній справі суддя звертає увагу на дії працівників банку щодо неналежного виконання своїх посадових обов'язків і навмисне затягування строків розгляду справи, у зв'язку з чим суд не зміг розпочати розгляд справи по суті, а справа не знаходила свого вирішення більше трьох місяців, що є неприпустимим порушенням працівниками банку діючого цивільного процесуального законодавства при представленні інтересів банку в судах. На виконання цієї окремої

ухвали надійшла відповідь, що керівництвом банку було ретельно проведено перевірку виконання службових обов'язків та дотримання норм діючого цивільного процесуального законодавства в процесі супроводження вищезазначеної справи представниками банку та проведено роз'яснювальну роботу щодо необхідності сумлінного виконання посадових обов'язків з метою належного захисту прав та законних інтересів банку; 2) окрема ухвала від 06 серпня 2012 року, постановлена суддею Замченко А.О. у цивільній справі № 18012420/12 за позовом Вороненко Олени Вікторівни про перегляд у зв'язку з нововиявленими обставинами рішення Білопільського районного суду від 17 лютого 2010 року за позовом прокурора Білопільського району в інтересах Куянівської сільської ради про визнання спадщини відумерлою. У зазначеній справі суддя звертає увагу виконавчого комітету Куянівської сільської ради на неприпустимість порушення діючого законодавства при видачі довідок, що стало причиною видачі двох протилежних за змістом довідок. На виконання вищевказаної окремої ухвали надійшла відповідь Куянівського сільського голови про проведення роз'яснювальної роботи з посадовими особами, відповідальними за видачу довідок, про неприпустимість порушення діючого законодавства [5]. Як свідчить аналіз судової практики, на жаль, цей припис закону не завжди виконується.

У цьому аспекті слід зауважити, що за невиконання окремої ухвали передбачена адміністративна відповідальність (ст. 185–6 Кодексу України про адміністративні правопорушення) та кримінальна відповідальність за умисне невиконання окремої ухвали (ст. 382 Кримінального кодексу України).

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. О.М. Шиманович. До питання про класифікацію ухвал суду першої інстанції в цивільному процесі України / О.М. Шиманович // Ученые записки Таврического национального университета им. В. И. Вернадского. – 2007. – № 1. – С. 95–102.
2. Цивільний процесуальний кодекс України: науково-практичний коментар / С. С. Бичкова, Ю. В. Білоусов, В. І. Бірюков та ін.; За заг. ред. С. С. Бичкової. – К.: Атіка, 2008. – 840 с.
3. О.Р. ІВАСИН. Окрема ухвала в адміністративному процесі як спосіб судового контролю // Держава і право: Юридичні і політичні науки. – Випуск 60. С.152-158 irbis-nbuv.gov.ua
4. Така не часта подія в судочинстві як «окрема ухвала». Суддя Сергій Чванкін навів приклади та узагальнив практику // Електронний ресурс: <http://protokol.com.ua>.
5. Пришва Н.В. Аналіз постановлення окремих ухвал Білопільським районним судом Сумської області // Електронний ресурс: <http://bl.su.court.gov.ua>.
6. Ухвала апеляційного суду Черкаської області у справі № 88-ц/793/2/16 від 12 січня 2016 року // Електронний ресурс: <http://www.reyestr.court.gov.ua>.
7. Процесуальні документи у цивільних справах (теорія, методика, практика): Науково-практичний посібник / За заг. ред. доктора юридичних наук, професора С.Я. Фурси. – 3-е видання. – К.: Алерта; ЦУЛ, 2011. – 896 с.
8. Заборовський В.В. Окрема ухвала суду як привід для порушення дисциплінарного провадження відносно адвоката: практичні проблеми застосування // Науковий вісник Ужгородського національного університету, Серія ПРАВО. – Випуск 34. – Том 3, 2015. – С. 109-105.

Сеник Светлана Васильевна
ЧАСТНОЕ ОПРЕДЕЛЕНИЕ КАК ОДНА ИЗ ФОРМ СУДЕБНОГО АКТА
В ГРАЖДАНСКОМ ПРОЦЕССЕ

В статье раскрываются основные аспекты постановления частных определений суда в гражданском процессе. Предложено авторское определение понятия «частное определение суда». Критикуются положения ст. 211 ГПК Украины в части установления для суда права, а не обязанности постановления частного определения. Определяются правовые последствия вступления частным определением законной силы.

Ключевые слова: суд, судебный акт, нарушение закона, частное определение, выполнение частного определения.

Senyk Svitlana
SEPARATE DECISION AS A FORM OF JUDICIAL ACT IN CIVIL PROCEEDINGS

In the article the basic aspects of delivery of certain rulings in tsyvinomu process. The author definition of “separate court order.” Criticized provisions of Art. 211 CPC of Ukraine in terms of setting the court of law, but not the obligation adoption of a single decision. Determined the legal consequences of ruling a separate entry into force.

Keywords: court judicial act, violation of the law, a separate resolution, the execution of a separate decision.